

Κυριακή, 26 Ιουνίου 2016

Συζητώντας με την Μαρία Ρουσάκη

Ερώτηση 1η: Ποιος/α είναι ο/η αγαπημένος/η σας συγγραφέας;

Μ.Ρ.: Έχω περάσει από πολλές λογοτεχνικές φάσεις στη ζωή μου, οπότε αυτή η απάντηση έχει αλλάξει άπειρες φορές. Πλέον δεν έχω αγαπημένο συγγραφέα άλλα αγαπημένους συγγραφείς, από τις αδελφές Μπροντέ μέχρι τον Χέμινγουεϊ.

Ερώτηση 2η: Ποιο ήταν το πρώτο βιβλίο που διαβάσατε;

Μ.Ρ.: Δε θυμάμαι! Είχα την τύχη να διαβάζω πολύ σαν παιδί, ενώ βιβλίο δεν μου είχαν διαβάσει οι γονείς μου ποτέ επειδή δε γνώριζαν τη δική μου γλώσσα αρκετά καλά, τα Αγγλικά, κι εγώ δεν είχα εξοικείωση με τη δική τους, τα ελληνικά.

Ερώτηση 3η: Τι σημαίνει η συγγραφή για εσάς;

Μ.Ρ.: Αναπνοή, ελευθερία, εργασία, εσωτερισμός και επικοινωνία.

Ερώτηση 4η: Ποια είναι η πηγή έμπνευσής σας;

Μ.Ρ.: Μπορεί και τα πάντα. Όμως δεν είμαι ποτέ σίγουρη.

Ερώτηση 5η: Τι σας "ώθησε" να ξεκινήσετε τη συγγραφή;

Μ.Ρ.: Από μικρό παιδί θυμάμαι τον εαυτό μου να γράφει ποιήματα, σκέψεις σε ημερολόγια, μικρές ιστορίες. Νομίζω πως ήταν η φυσική μου κλήση να γράφω. Όμως ποτέ δεν πίστευα πως θα μπορούσα να γίνω συγγραφέας ενώ διάφοροι εμπνευσμένοι δάσκαλοι και καθηγητές είχαν επισημάνει το ταλέντο μου. Μπήκα δειλά-δειλά στη δημοσιογραφία. Γρήγορα ανακάλυψα πως επιθυμούσα να γράφω δικές μου ιστορίες. Ξεκίνησα γράφοντας τα πρώτα μου παιδικά βιβλία πριν

δεκαπέντε χρόνια και από τότε δεν έπαψα ποτέ να γράφω, μόνο για ένα χρόνο όσο περνούσα μια περιπέτεια με την υγεία μου. Νιώθω πως έχω πολλές ιστορίες ακόμα μέσα μου να πω.

Ερώτηση 6η: Πως θα χαρακτηρίζατε το νέο σας βιβλίο "Μόνο τα μάτια μένουν";

Μ.Ρ.: Το «Μόνο τα μάτια μένουν» είναι ένα κοινωνικό μυθιστόρημα με φόντο την ιστορία της Ελλάδος και της Αμερικής από τη δεκαετία του '20 έως τα μέσα του '50. Όλα αυτά τα στοιχεία συνθέτουν την πλοκή και την εξέλιξη των ηρώων συνδυαστικά.

Ερώτηση 7η: Παιδική λογοτεχνία και ενηλίκων. Ποια είναι πιο δύσκολη και απαιτητική, κατά τη γνώμη σας;

Μ.Ρ.: Θεωρώ πως και τα δύο είδη λογοτεχνίας είναι εξίσου δύσκολα και απαιτητικά διότι όποιος σέβεται το κοινό του, μάχεται να συγγράψει κάτι αξιόλογο ώστε να συνεπάρει τον οποιονδήποτε αναγνώστη, ανεξαρτήτως ηλικίας.

Ερώτηση 8η: Έχετε γράψει πολλά παιδικά βιβλία. Τι σας ώθησε να ασχοληθείτε και με τη λογοτεχνία ενηλίκων;

Μ.Ρ.: Έχοντας πλέον γράψει για όλες τις ηλικίες των παιδιών, από μικρά εικονογραφημένα έως εφηβικό μυθιστόρημα, ίσως ανεπαίσθητα ένιωσα τη δύναμη και την όρεξη να πω μια διαφορετική ιστορία.

Ερώτηση 9η: Το βιβλίο σας "Μόνο τα μάτια μένουν" είναι η αρχή μιας σειράς. Γιατί επιλέξατε να συνεχίσετε την ιστορία και όχι να δώσετε ένα τέλος σε αυτό το βιβλίο;

Μ.Ρ.: Η αρχική μου ιδέα ήταν να γράψω ένα μυθιστόρημα για τρεις γενιές ελλήνων μεταναστών στην Αμερική. Όμως όσο σκεπτόμουν τη δομή του βιβλίου ανακάλυψα πως η κάθε γενιά αποτελούσε τη δική της ιστορία. Έτσι αποφάσισα να χωρίσω αυτές τις ιστορίες σε τρία αυτοτελή μυθιστορήματα.

Ερώτηση 10η: Τελικά τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής των ανθρώπων;

Μ.Ρ.: Μέσα απ' τα μάτια καθρεπτίζονται όλα μας τα θέλω, όλοι μας οι καημοί, όλα όσα ονειρευόμαστε και νιώθουμε ως το μεδούλι της ψυχής. Όπως και μένουν όλα όσα έζησαν οι προηγούμενες γενιές μας, όλα όσα ονειρεύονταν οι πρόγονοι μας, όλα όσα μας λένε οι βαθιές μας ρίζες.

Ερώτηση 11η: Ο Περικλής μένει με τη θύμηση της Γιασεμής και όταν την βλέπει μπροστά του θέλει το όνειρό του να γίνει πραγματικότητα. Πιστεύετε πως τα "απωθημένα" οφείλουμε να τα κυνηγάμε;

Μ.Ρ.: Το όνειρο οφείλουμε να το κυνηγάμε. Το αβάσταχτο όνειρο ίσως είναι εκείνο που γίνεται απωθημένο. Κι αυτό οφείλουμε να το κυνηγάμε εφόσον μας κάνει καλύτερους ανθρώπους, πιο δυνατούς και πιο γαλήνιους.

Ερώτηση 12η: Πιστεύετε πως πρέπει να παλεύουμε για να κατακτήσουμε μία σκέψη,

μία ιδέα; Ή πολλές φορές το μυαλό μας το ωραιοποιεί τόσο πολύ που θα ήταν πιο συνετό να το προσπερνάμε;

M.P.: Θεωρώ πως μέσα από την πάλη και το κυνήγι μιας «ιδέας» ανακαλύπτουμε αν αυταπατόμαστε ή όχι. Η αλήθεια πάντα ανασύρεται. Οπότε μόνο μέσα από την κατάκτηση μπορούμε να αναγνωρίσουμε την όποια αλήθεια.

Ερώτηση 13η: Στο βιβλίο σας θίγεται το θέμα της μετανάστευσης, της επιθυμίας και της λησμονιάς. Πόσο εύκολα ή δύσκολα είναι για έναν άνθρωπο να φύγει από τον τόπο του και να λησμονήσει τους ανθρώπους που άφησε πίσω του ή να επιτύχει τα θέλω του και τους στόχους του;

M.P.: Γνωρίζω από πρώτο χέρι ως κόρη μεταναστών πως αν κοπεί κανείς από τη ρίζα του, είναι θέμα χαρακτήρα αν θα ριζώσει αλλού ξανά. Εξαρτάται τι θέλει να κρατήσει κανείς σφιχτά μες στην χούφτα του. Αν κρατά το χώμα της πατρίδας, δύσκολα θα λησμονήσει. Όμως έχω δει και την άλλη όψη του νομίσματος. Επιπλέον, η επιτυχία των στόχων είναι επίσης θέμα χαρακτήρα άλλα και τύχης.

Ερώτηση 14η: Η Αμερική ήταν τότε η πατρίδα των ονείρων πολλών Ελλήνων και όχι ξενιτεμένων. Η ιστορία επαναλαμβάνεται με άλλες χώρες τα τελευταία χρόνια. Παλιά ο λόγος ήταν ο πόλεμος και τώρα το μέλλον και οι στόχοι των νέων. Εσείς είστε παιδί μεταναστών. Η απόφαση να εγκαταλείψει κάποιος την πατρίδα του πιστεύετε πως είναι εύκολη;

M.P.: Δεν είναι ποτέ εύκολη η ξενιτιά όσο κι αν έχει «διώξει» η πατρίδα τα παιδιά της. Όμως μιλάμε για διαφορετικές γενιές. Την εποχή του '60-'80 όπου βρίσκονταν οι γονείς μου στην Αμερική οι αποστάσεις ήταν τεράστιες. Η επικοινωνία με αγαπημένους ανθρώπους ήταν περιορισμένη. Η μητέρα μου είχε να δει τη μάνα της επτά ολόκληρα χρόνια. Πλέον με το πάτημα ενός κουμπιού η οθόνη λάμπει με το αγαπημένο μας πρόσωπο από την άλλη άκρη της γης. Η ξενιτιά εκείνα τα χρόνια κουβαλούσε πόνο. Ωστόσο, πάντα πονάει όταν διώκεται κανείς από την χώρα του.

Ερώτηση 15η: Για ποιο λόγο πιστεύετε πως πρέπει οι αναγνώστες να διαβάσουν το βιβλίο σας;

M.P.: Καταρχάς για να διασκεδάσουν διότι η ανάγνωση είναι πρωτίστως ένα είδος ψυχαγωγίας. Επιπλέον, ίσως θαφτούν μες στις σελίδες του βιβλίου και ανακαλύψουν ένα χαμένο κομμάτι του εαυτού τους. Ίσως... Το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Ερώτηση 16η: Τι θα θέλατε να πείτε στους αναγνώστες σας;

M.P.: Να βρουν τα σταθερά στοιχεία του ορίζοντα τους, να εστιάσουν εκεί και να προχωρούν μπροστά χωρίς να λησμονούν τα όσα έχουν περάσει.

Ερώτηση 17η: Θα θέλατε να μας πείτε μερικά λόγια για το επόμενο σας συγγραφικό βήμα;

M.P.: Ετοιμάζονται κάποια παιδικά μου βιβλία για το 2017. Όμως αυτή την περίοδο γράφω το δεύτερο βιβλίο της σειράς.

Β.Δ.: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τη συνέντευξη που μου παραχωρήσατε!
Εύχομαι κάθε επιτυχία και καλοτάξιδα όλα τα βιβλία σας!!!

Μ.Ρ.: Εγώ σας ευχαριστώ!

Συγγραφέας: <http://psychogios.gr/site/Authors/show/572/maria-roysakh>
"Μόνο τα μάτια μένουν": <http://psychogios.gr/site/Books/show/1003486/mono-ta-matia-menoun>

Η ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ γεννήθηκε το 1974 στη Νέα Υόρκη και κατάγεται από την Αλαγονία Καλαμάτας. Με σπουδές στην κοινωνιολογία, έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος και μεταφράστρια. Το πρώτο της παιδικό βιβλίο εκδόθηκε το 2001 και ακολούθησαν περίπου 40 ακόμα. Έχει βραβευτεί από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (2002) και από το Orpenheim Toy Portfolio (2003), ενώ βιβλία της ήταν υποψήφια για το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας (2004 και 2006) και για το βραβείο του περιοδικού Αναγνώστης (2012, 2013 και 2014). Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν πέντε βιβλία της για παιδιά. Το ΜΟΝΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΕΝΟΥΝ είναι το πρώτο της μυθιστόρημα για ενηλίκους. Ζει στην Αθήνα και είναι μητέρα τριών παιδιών.

"Μόνο τα μάτια μένουν" κυκλοφόρησε το 2016 από τις εκδόσεις Ψυχογίος. Το 2015 "Αίνιγμα στο Αιγαίο" από τις εκδόσεις Μίνωας, "Η αδερφή μου είναι δράκος" από τις εκδόσεις Πατάκη και "Η Τσιμπηματού" από τις εκδόσεις Ψυχογίος. Το 2014 "Άκου το ρυθμό" από τις εκδόσεις Κέδρος, "Η γυναίκα του γίγαντα" από τις εκδόσεις Μεταίχμιο και "Στην ακαδημία δεινοσαύρων" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Το 2013 "Διαστημικές ειδήσεις" και "Ο θησαυρός του Ταυγέτου" από τις εκδόσεις Μίνωας και "Κόκκινες καουμπούκες μπότες" από τις εκδόσεις Ψυχογίος. Το 2012 "Μια φλόγα στο σκοτάδι" από τις εκδόσεις Κέδρος, "Ρέος, ο καλύτερος φίλος" από τις εκδόσεις Μεταίχμιο και "Ροζ μαλλιά" από τις εκδόσεις Ψυχογίος. Το 2011 "Μ' αρέσει να ουρλιάζω" και "Ο κύριος Κιουκ έχει λόξιγκα" από τις εκδόσεις Μεταίχμιο. Το 2010 "Δεν είμαι καρφί" από τις εκδόσεις Πατάκη, "Η σχολική εφημερίδα", "Τα τέλεια γενέθλια!", "Το μαγικό βιβλίο", "Τσάι με φίλες", "Το δώρο της νεραϊδοноνάς" και "Τα γράμματα χορεύουν" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, "Μ' αρέσει να ουρλιάζω" από τις εκδόσεις Μεταίχμιο και "Ο νταής του σχολικού" από τις εκδόσεις Ψυχογίος. Το 2009 "Ο Λουκάς και οι λουκουμάδες" από τις εκδόσεις Ψυχογίος και "Ο φαφούτης αδερφός" από τις εκδόσεις Πατάκη. Το 2007 "Μια κόκκινη καραμέλα μαζί με την καλημέρα" από τις εκδόσεις Κέδρος, "Πως να περιποιηθείς το τερατάκι που θα βρεις" από τις εκδόσεις Πατάκη και "Τα μισά της Ματούλας" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Το 2006 "Η πουπουλένια πριγκίπισσα" και "Κολυμπώντας στα βαθιά" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Το 2004 "Οι λεμονιές" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος και "Σημίνα, είσαι αστέρι" από τις εκδόσεις Κέδρος. Το 2003 "Ένα χωράφι για τη Σημίνα" από τις εκδόσεις Κέδρος και "Ποιος ακούει τη Μέλπω..." από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Το 2002 "Η ριγέ κάλτσα της Σημίνας" από τις εκδόσεις Κέδρος. Το 2001 "Η Μέλπω η μοναδική" από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

Μόνο τα μάτια μένουν

Ο κόσμος, οι άνθρωποι, όλα αλλάζουν. Όπως τα σύννεφα στον άνεμο, έτσι κι αυτοί λαχταρούν να ταξιδέψουν, να ποτίσουν κάποια γη.

Η ζωή του Περικλή Καλαμάνου φαντάζει προκαθορισμένη από τη μοίρα, ήδη από τη γέννησή του. Ο πρώτος έρωτας στο πρόσωπο της Γιασεμής θα σημαδέψει την καρδιά του, αλλά τα χρόνια είναι δύσκολα, είναι χρόνια πολέμου. Ο Περικλής θα βρεθεί στη γερμανοκρατούμενη Θεσσαλονίκη και θα αναλάβει τον ρόλο του προστάτη και στη συνέχεια του συντρόφου της νεαρής Αλιάννας. Όταν ανακαλύψει τυχαία τα κρυμμένα γράμματα της θείας του, η οποία είχε εξαφανιστεί χρόνια πριν, θα αποφασίσει να αλλάξει ρότα. Από το ορεινό χωριό του Ταΰγκετου θα ταξιδέψει στην Αθήνα και έπειτα στην άλλη άκρη της Γης.

Στην Αμερική τα όνειρά του θα λάμπουν σαν άστρα στον ουρανό. Όμως τα όνειρα απρόσμενα θα σκορπίσουν, όταν στο διάβα του εμφανιστεί και πάλι η Γιασεμή. Ο Περικλής θα βρεθεί αντιμέτωπος μ' ένα σκληρό δίλημμα: θα ακολουθήσει το πρόσταγμα της καρδιάς του ή θα μείνει πιστός σε ό,τι του υπαγορεύει η συνείδησή του;

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα για τη μετανάστευση και τη φυγή, μέσα από μάτια που επιθυμούν και λησμονούν συνάμα...

Η Τσιμπηματού

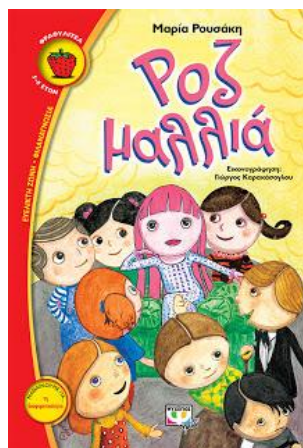
Τη γιαγιά μου τη λένε «Τσιμπηματού» και μου λένε ότι της μοιάζω πολύ. Τσιμπηματού δεν είναι το αληθινό της όνομα. Κατερίνα είναι, όπως και το δικό μου. Όμως Τσιμπηματού τη φωνάζουν από μικρή γιατί τσιμπούσε μπράτσα και πόδια, κοιλιές και πλάτες! Κανείς δε συμπαθεί μια Τσιμπηματού! Όμως εγώ την αγαπώ... κι ας της μοιάζω πολύ.

Κόκκινες καουμπόικες μπότες

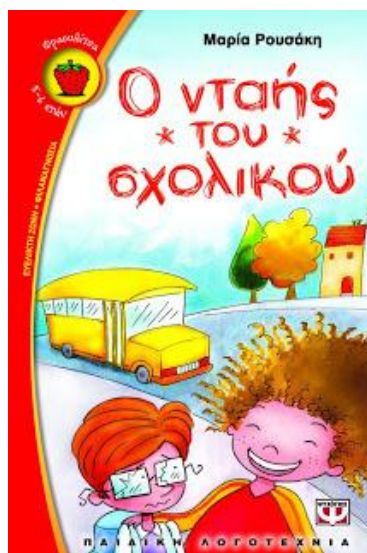
Μια μέρα η νονά μου μου έφερε τις πιο φανταστικές μπότες του κόσμου. Ήταν κόκκινες, κατακόκκινες καουμπόικες μπότες. Με αυτές ταξιδεύω στην Άγρια Δύση καβάλα στο άλογο μου. Γνωρίζω Ινδιάνους και πίνω γάλα σε σαλούν. Κάνουν και έναν τέλειο ήχο: ΚΛΑΠΑ-ΚΛΟΥΠΑ, ΚΛΑΠΑ-ΚΛΟΥΠΑ! Γιατί, όμως, μου τις βγάζει η μαμά; Γιατί μου τις κρύβει; Αφού με τις κόκκινες καουμπόικες μπότες μου ταξιδεύω και ονειρεύομαι...

Ροζ μαλλιά

Όταν γεννήθηκε η Θάλεια, όλοι έμειναν άναυδοι. Στο μικρό της κεφάλι είχαν φυτρώσει τρυφερές στρώσεις από ροζ μαλλιά. Ήταν τόσο εντυπωσιακή... Παρέμεινε το κέντρο της προσοχής όλων, ώσπου μια μέρα τα πάντα άλλαξαν. Ξύπνησε διαφορετική η Θάλεια. Τα πανέμορφα ροζ μαλλιά της είχαν γίνει καστανά. Θα έβρισκε ξανά το "ροζ" της ζωής της;

Ο νταής του σχολικού

Ο Αριστοτέλης δε βλέπει την ώρα να τελειώσει το καλοκαίρι και να επιστρέψει στο σχολείο. Όταν επιτέλους ξεκινάει η καινούρια χρονιά, δεν μπορεί να κρύψει τον ενθουσιασμό του. Όμως η χαρά του κόβεται απότομα. Ο νταής του σχολικού, ο... πώς τον λένε, κάνει τη ζωή του Αριστοτέλη μαρτύριο. Μέχρι που αποκαλύπτεται ένα μυστικό και τα πράγματα αλλάζουν...

Μια ιστορία για τον εκφοβισμό στο σχολείο και τους τρόπους αντιμετώπισής του.

Ο Λουκάς και οι λουκουμάδες

Λουκουμάδες! Στρογγυλούς, γλυκούς, μεγάλους και μικρούς! Λουκουμάδες θέλει ο Λουκάς να φάει, άλλα τότε θα του φτιάξει η μαμά του αυτά τα ζουμερά, χρυσά μπαλάκια; Μόνο όταν στρώνει το κρεβάτι του μετά το πρωινό και καλημερίζει την αδερφή του τη Φωφώ. Και όταν μαζεύει τα χιλιάδες στρατιωτάκια του και καθαρίζει το κλουβί για τα γαλάζια παπαγαλάκια του. Όμως οι υποχρεώσεις είναι πολλές και η κοιλιά του δεν έχει υπομονή να γίνει ο Λουκάς ένα υπάκουο παιδί. Μέχρι που αποφασίζει ο Λουκάς να κάνει μια τελευταία ζαβολιά!